

VOOR ALTIJD SAMEN

Het verhaal over de tovenaar
die niet alleen wilde zijn

MICHAEL LAITMAN

LAITMAN
KABBALAH PUBLISHERS

VOOR ALTIJD SAMEN

Het verhaal over de tovenaars
die niet alleen wilde zijn

Copyright © 2007 door MICHAEL LAITMAN

Alle rechten voorbehouden

Gepubliceerd door Laitman Kabbalah Publishers

www.kabbalah.info/dutchkab

bb.netherlands@gmail.com

Geen enkel deel van dit boek mag gebruikt of gekopieerd worden
zonder schriftelijke toestemming van de uitgever, met uitzondering van korte citaten
in kritische artikelen of beschouwingen.

Illustraties: Tzezar Orshanski

Layout: Rami Yaniv

Vertaling: Karin van den Berg

Geëdit door: Maria Reljic, Nelleke Vargas, Tanja Niggendijker

Eerste uitgave: november 2008

Eerste druk

Weet je waarom oude mensen het beste zijn in het vertellen van legendes? Omdat legendes het slimste op aarde zijn. Alles op aarde verandert, maar echte legendes blijven altijd bestaan.

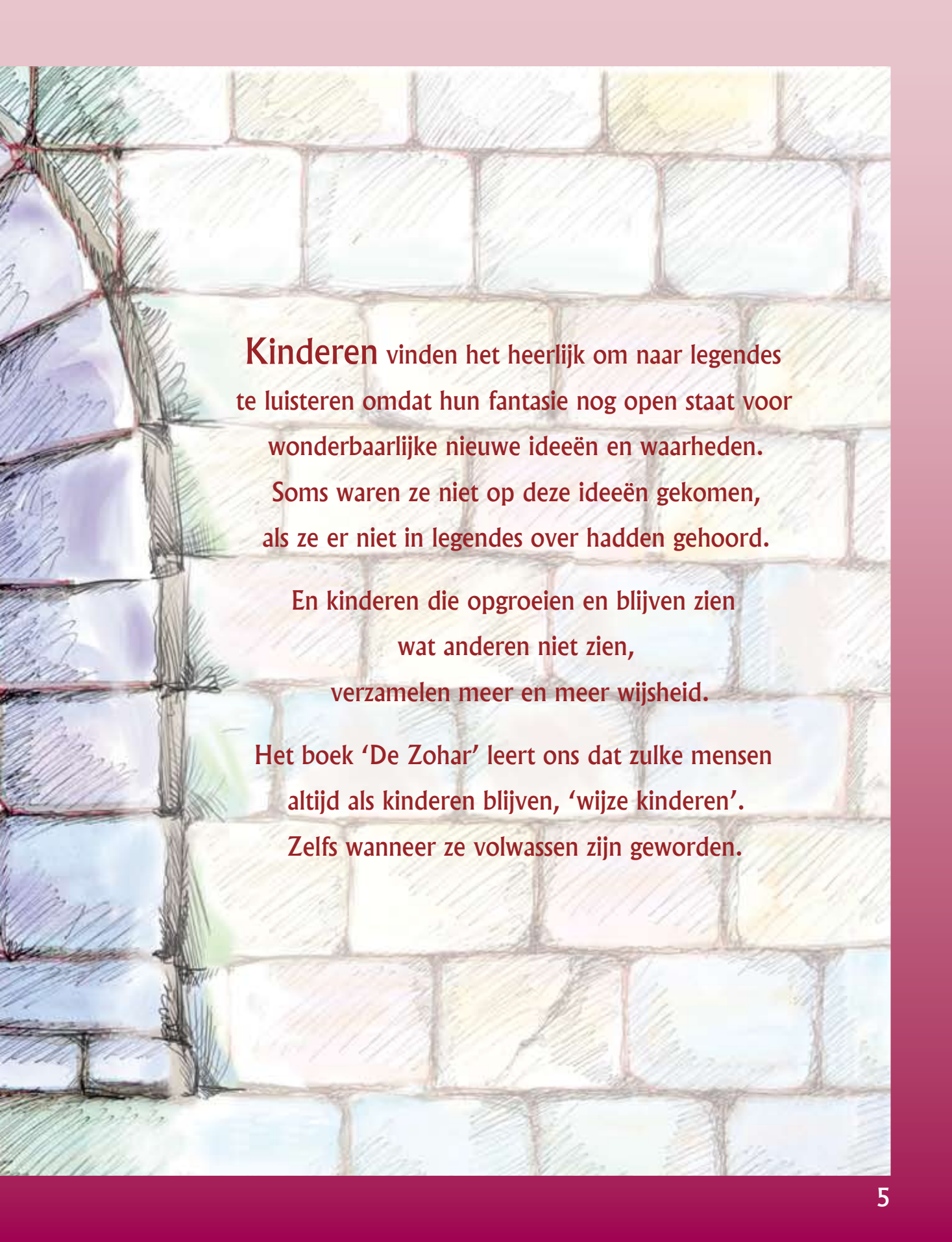
Legendes zijn gevuld met zoveel wijsheid dat een persoon, om ze goed te vertellen, dingen moet kunnen zien die anderen over het hoofd zien. Het duurt héél, héél lang om zoveel wijsheid te verzamelen.

Daarom kunnen oude mensen veel beter dan anderen legendes vertellen.

Het staat beschreven in het oudste magische boek, 'De Zohar':

“Een oud persoon is iemand die wijsheid heeft verzameld.”

The background of the page is a watercolor illustration of a stone wall. The stones are in various shades of light blue, green, and yellow, with dark brown outlines. On the left side, a tree branch with green needles and purple flowers extends into the frame.

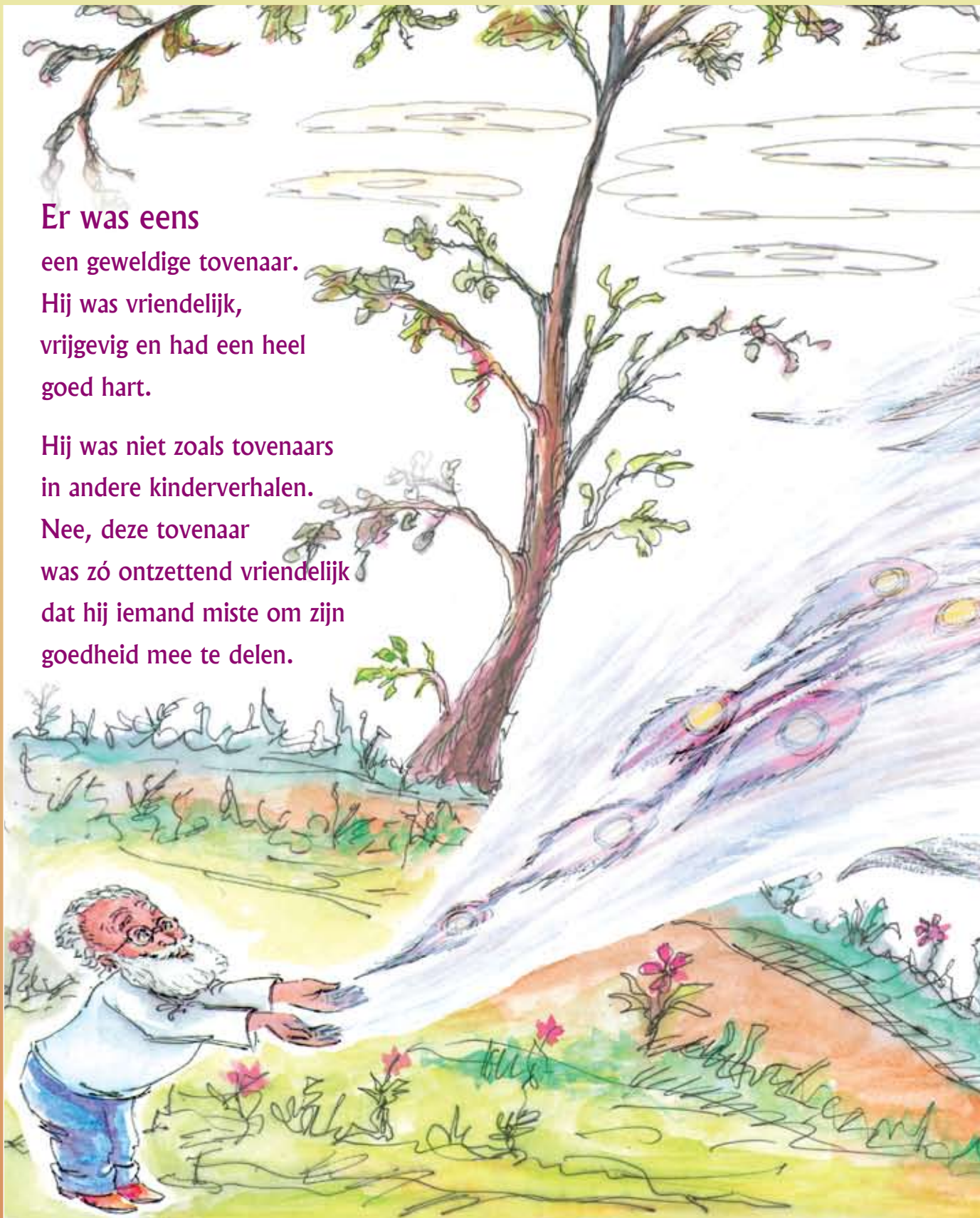
Kinderen vinden het heerlijk om naar legendes te luisteren omdat hun fantasie nog open staat voor wonderbaarlijke nieuwe ideeën en waarheden. Soms waren ze niet op deze ideeën gekomen, als ze er niet in legendes over hadden gehoord.

En kinderen die opgroeien en blijven zien
wat anderen niet zien,
verzamelen meer en meer wijsheid.

Het boek 'De Zohar' leert ons dat zulke mensen
altijd als kinderen blijven, 'wijze kinderen'.
Zelfs wanneer ze volwassen zijn geworden.

Er was eens
een geweldige tovenaar.
Hij was vriendelijk,
vrijgevig en had een heel
goed hart.

Hij was niet zoals tovenaars
in andere kinderverhalen.
Nee, deze tovenaar
was zó ontzettend vriendelijk
dat hij iemand miste om zijn
goedheid mee te delen.

Hij had niemand om van te houden
of om voor te zorgen,
niemand om mee te spelen,
om bij te zijn
of om aan te denken...

Daarnaast verlangde hij naar iemand die
hem ook kende en van hem hield...

... want het is heel verdrietig
om alleen te zijn.

Dus wat deed hij?

Hij dacht bij zichzelf:

“Ik weet het! Ik maak een steentje,
een heel kleintje, maar heel mooi.
Ik zal het zachtjes vasthouden en aaien,
en ik zal het altijd bij me voelen.
En we zullen voor altijd samen zijn,
het steentje en ik, want...

Het is heel verdrietig
om alleen te zijn.”

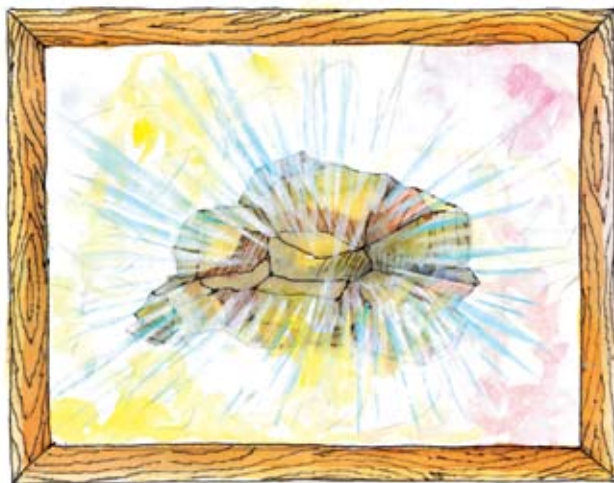
Hij zwaaide met zijn toverstokje, en **TJAK!**

een prachtig klein steentje rustte in de hand van de goede tovenaar.

Hij aaide het zachte kleine steentje en nam het liefdevol in zijn warme handen. Hij zei er lieve woordjes tegen, maar de steen antwoordde niet. Het lag daar maar in de handen van de tovenaar, het bewoog niet en was helemaal stil.

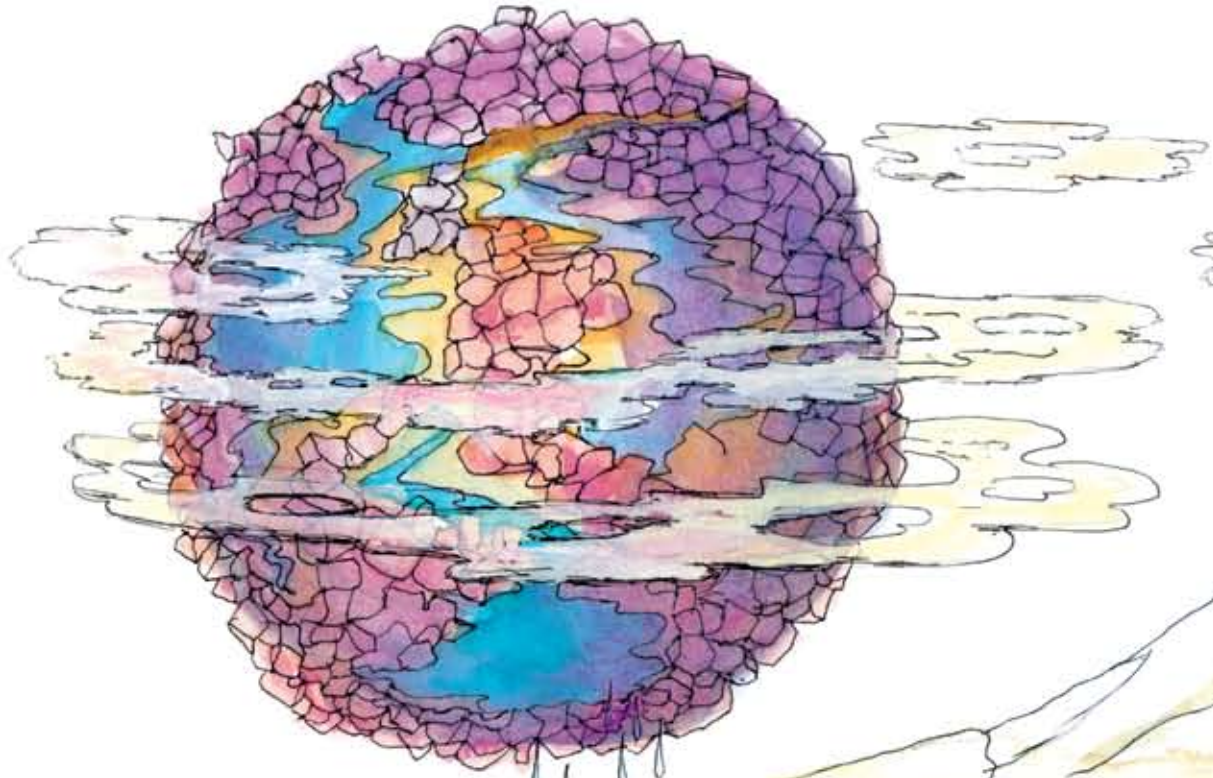
En het ergste was nog, het beantwoordde zijn liefde niet.

Het maakte niet uit wat hij voor het steentje deed, het steentje werd niet vriendelijk en reageerde helemaal nergens op.

De tovenaar dacht, “Is dit de manier om een goede tovenaar te behandelen? Hoe komt het dat dit lief uitziende steentje niet op mij reageert? Misschien is er iets mis met hem? Misschien moet ik meer steentjes maken, en misschien zijn die vriendelijker en beantwoorden zij mijn vriendschap wel?”

Zo gezegd zo gedaan, de tovenaars maakte meer steentjes. En de steentjes werden steeds groter: keien, heuvels, bergen, de Aarde en zelfs het hele universum.

Maar ze waren allemaal net zoals het eerste steentje: ze bewogen niet, ze spraken niet, ze reageerden helemaal niet.

En opnieuw voelde hij hoe verdrietig het was om alleen te zijn.

In zijn verdriet vroeg hij zich af,

“Misschien moet ik een plant maken?
Ja, een hele mooie bloem!

Ik geef het water en heel veel frisse lucht, ik laat de warme zon erop schijnen en speel er prachtige muziek voor.

De plant zal zo gelukkig zijn,
en we zullen samen gelukkig zijn want...
het is heel verdrietig om alleen te zijn.”

De goede tovenaar zwaaide weer met zijn toverstokje, en **TJAK!**

Een mooi klein bloempje verscheen precies naast zijn stoel. Met haar roze bloemblaadjes en lange, zachte bladeren zag de bloem er precies zo uit zoals hij het zich had voorgesteld.

De tovenaar was zo blij dat hij begon te dansen rond het bloempje en hij zong de vrolijkste liedjes die hij kende. Maar de plant wilde niet met hem dansen; zij wilde ook niet zingen. Het enige dat de plant deed, was groeien als de tovenaar haar water gaf en verschrompelen als hij dat niet deed.

Dit was lang niet genoeg voor zo'n lieve tovenaar die zijn hart en ziel aan zijn vriend, de bloem, wilde geven.

En opnieuw vroeg de tovenaar zich af, "Is dit de manier om een goede tovenaar te behandelen? Hoe komt het dat dit prachtige bloempje niet reageert? Misschien moet ik meer bloemen maken?

En misschien zullen zij mijn vriendschap beantwoorden?"

De tovenaar maakte niet alleen meer bloemen, hij maakte allerlei soorten planten: weilanden met tapijten van rode, gele en blauwe bloemen. Struiken en bossen, savannes en jungles. Maar wat voor planten hij ook maakte, ze gedroegen zich precies zoals het allereerste bloempje.

En weer was de goede tovenaar alleen en verdrietig.

De tovenaar wist dat deze situatie een speciale actie nodig had, dus ging hij op zijn denksteen zitten.

Hij dacht,
en dacht,
en dacht heel diep,

totdat hij een geweldig idee had:
“Ik weet het,” riep hij hardop,
“ik maak een dier!

Maar... wat voor dier zal ik maken?

Misschien een **HOND?**

Ja, een hond!

Ik maak een kleine puppy
dat altijd bij me zal zijn.

Ik ga ermee wandelen,
speel met hem,
en wanneer ik thuiskom
in mijn kasteel,
zal de hond springen
van blijdschap en met
zijn staartje kwispelen om
me te begroeten.”

“Ja!” glimlachte de tovenaar
tegen zichzelf, “de hond en
ik zullen heel gelukkig zijn
met elkaar...”

Hoopvol zwaaide de tovenaar met zijn toverstokje en **TJAK!**

Een lief klein hondje rustte
in zijn handen,
precies zoals hij het zich
voorgesteld had.

De goede tovenaar was heel blij; hij gaf de hond eten,
knuffelde en aaide zijn zachte, krullende haartjes. Hij ging met
hem wandelen en stopte hem zelfs in bad. Er was geen twijfel
over mogelijk, dit was het meest verwend hondje ooit!

Maar na een tijdje kwam de tovenaar erachter dat de liefde
van een hond niet de liefde was die hij wilde.
Een hond wil gewoon naast zijn baasje zitten en
hem gehoorzamen.

De tovenaar was heel bedroefd om te zien dat zelfs zo'n lief klein
hondje dat zo vrolijk speelde en hem overal achterna liep,
toch alle liefde die hij het wilde geven niet terug kon geven.

Hij realiseerde zich dat een hond niet de vriend kon zijn waar hij naar op zoek was.

Het kon de dingen die de tovenaars voor hem deed niet begrijpen, hoe hij voor hem zorgde en hoeveel moeite hij deed om hem eten te geven en met hem te spelen.

De hond kon dit alles niet waarderen en dit was precies wat de tovenaars nodig had; een vriend die de vriendelijkheid en liefde van de tovenaars kon waarderen.

De tovenaar maakte net zoals met het steentje en de bloem andere dieren: **kevers, vissen, slangen, apen, vogels en beren.**

Maar nog steeds kon geen enkel dier hem begrijpen en de vriend voor hem zijn waar hij naar op zoek was.

Opnieuw was de tovenaar heel verdrietig, en heel alleen.

En opnieuw ging de tovenaar op zijn denksteen zitten om te bedenken wat hij nog meer kon doen.

**Hij dacht, en dacht
En dacht heel erg hard.**

Dit keer had hij een heel plan uitgewerkt: hij realiseerde zich dat een echte vriend iemand is die net zo hard zoekt om hem te vinden als hij deed. Iemand die hem net zo graag wilde vinden als hij zijn vriend wilde vinden.

Toen, na nog meer denken, zei de tovenaar tegen zichzelf:

“Een vriend moet iemand zoals ik zijn, die doet wat ik doe, en liefheeft op de manier waarop ik dat doe. Dat is de enige manier waarop hij me werkelijk kan begrijpen.”

“Maar, om zoals ik te zijn,
moet hij begrijpen en waarderen
wat ik hem allemaal geef.

Op die manier kan hij mijn liefde
teruggeven en voor mij doen
wat ik voor hem doe.

En dan zullen we allebei gelukkig zijn.”

Drie dagen en drie nachten zat de
tovenaar op zijn magische steen na te
denken over zijn volgende creatie.

Uiteindelijk had hij een briljant idee!

“Waarom maak ik geen mens?

Ja, wat een geweldig idee!

Hij kan mijn ware vriend zijn!

Hij kan precies zoals ik zijn!

Als ik hem precies goed maak,
zal hij houden waar ik van houd,
en waarderen wat ik hem geef.

Hij heeft maar een klein beetje hulp nodig
en dan zullen we heel gelukkig zijn

want we zullen nooit meer alleen zijn.”

MAAR om gelukkig te
zijn, wist de tovenaar,
moest zijn vriend eerst
voelen wat het was om
alleen te zijn zonder
vriend.

Eigenlijk moest hij eerst
voelen hoe het zou zijn
zonder de vriendschap
van de tovenaar
in zijn leven.

Met nieuwe hoop in zijn hart
zwaaide de tovenaar voor de vierde,
en laatste, keer met zijn toverstok en

TJAK!

Maar deze keer gebeurden er twee
dingen: er werd een mens gemaakt,
maar hij werd ook in een heel ver
land gemaakt.

Het land was zó ver weg, dat de
mens niet eens wist dat er een
tovenaar bestond.

Hij zag de bergen, de sterren, de
bomen, de vissen en de dieren.
Maar hij wist niet dat de tovenaar
dit allemaal gemaakt had.

Hij wist niet eens dat er een
tovenaar was!

Maar de tovenaar ging verder.

Hij maakte een computer, voetbal, basketbal
en allerlei andere spelletjes waar zijn nieuwe
vriend, de mens, zich mee kon vermaken.

Maar in de tussentijd was de tovenaar nog
steeds heel alleen en verdrietig omdat zijn
vriend niet wist dat hij bestond.

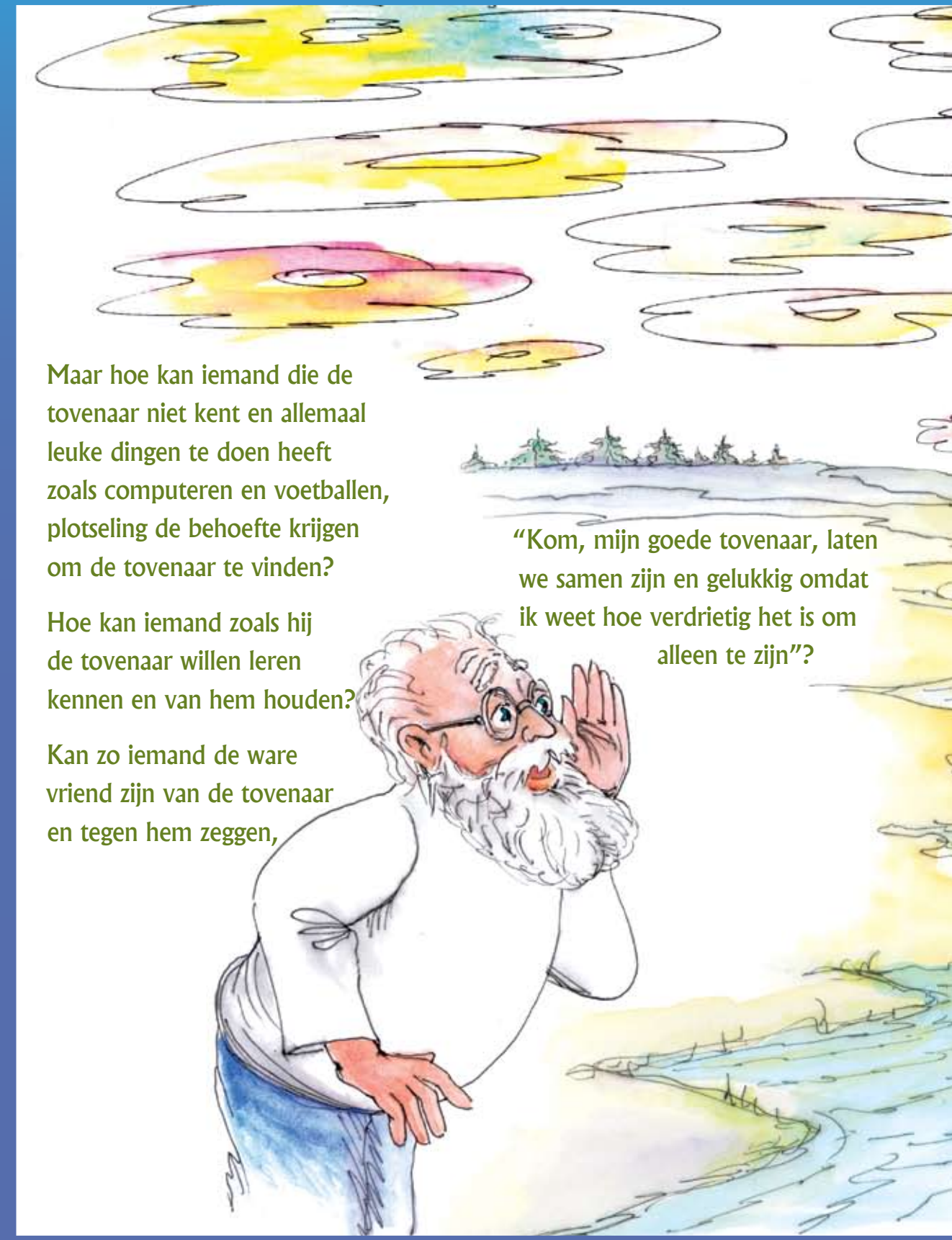

De mens wist niet dat er een tovenaars was die hem gemaakt had, die van hem hield en die op hem wachtte.

Hij wist niet dat de tovenaars fluisterde,
“Kom bij me, we kunnen gelukkig zijn samen,
want het is heel verdrietig om alleen te zijn.”

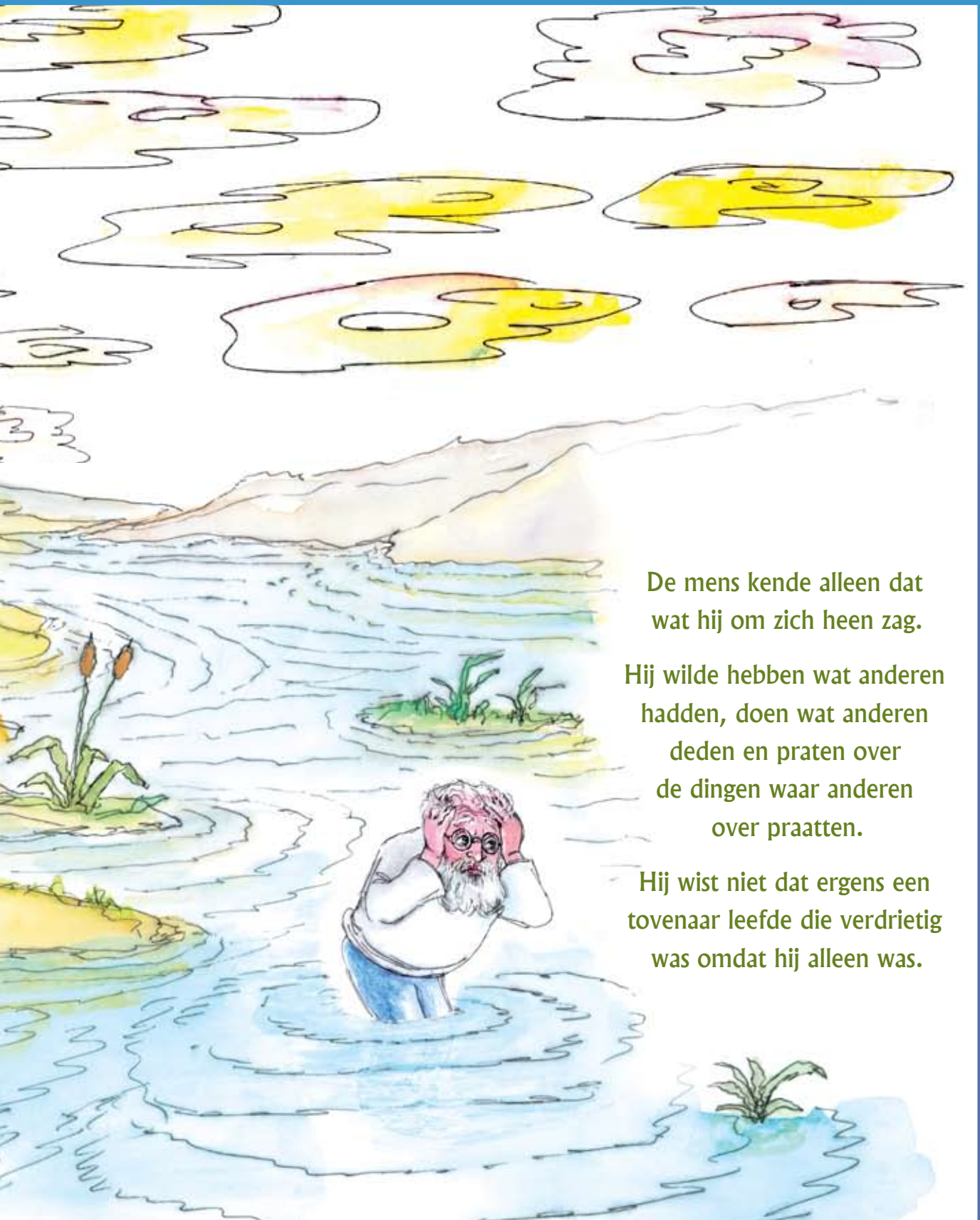

Maar hoe kan iemand die de tovenaar niet kent en allemaal leuke dingen te doen heeft zoals computeren en voetballen, plotseling de behoefte krijgen om de tovenaar te vinden?

Hoe kan iemand zoals hij de tovenaar willen leren kennen en van hem houden?

Kan zo iemand de ware vriend zijn van de tovenaar en tegen hem zeggen,

“Kom, mijn goede tovenaar, laten we samen zijn en gelukkig omdat ik weet hoe verdrietig het is om alleen te zijn”?

De mens kende alleen dat
wat hij om zich heen zag.

Hij wilde hebben wat anderen
hadden, doen wat anderen
deden en praten over
de dingen waar anderen
over praatten.

Hij wist niet dat ergens een
tovenaer leefde die verdrietig
was omdat hij alleen was.

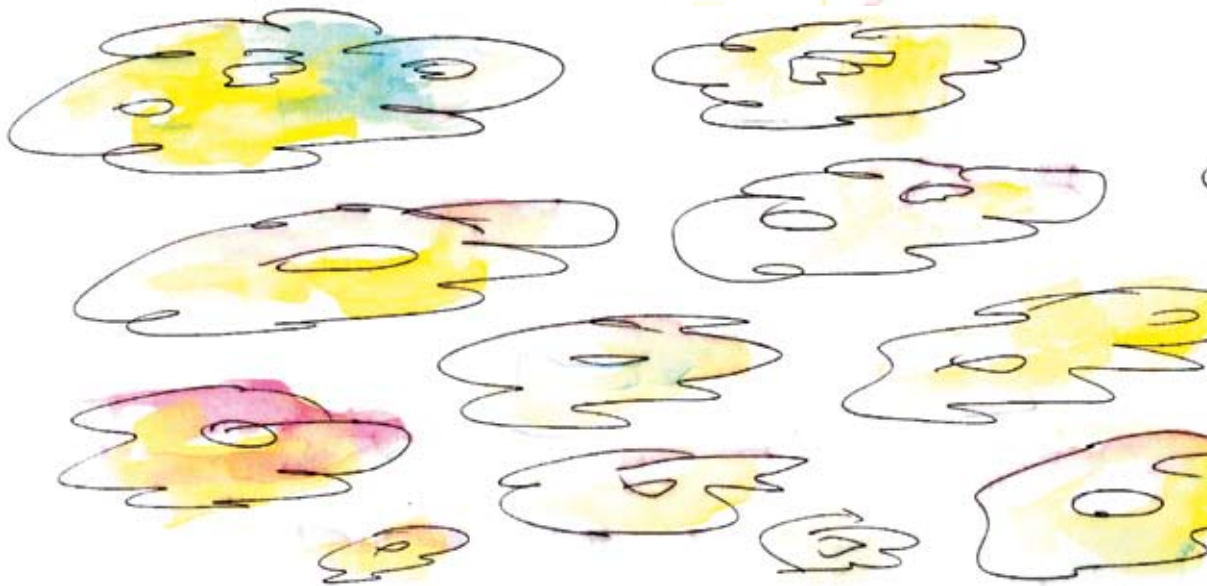
Maar onze tovenaar is een slimme tovenaar; hij had namelijk een plannetje bedacht.

Eigenlijk had hij dit plannetje allang bedacht en wachtte hij alleen op het juiste moment om het uit te voeren.

En op een zonnige dag kwam het juiste moment: de tovenaar was heel ver bij zijn vriend vandaan en heel zachtjes fluisterde hij in het hart van zijn vriend: **TJAK!**

Hij raakte zijn hart aan met zijn toverstokje, **TJAK!** En nog een keer...

Een stem riep de man in zijn hart.

Toen de tovenaar nog een keer
“Tjakte” begon de man te denken,

“He! Er is een tovenaar!

Hmmm.. dat is interessant,
ik vraag me af hoe hij is.”

Plotseling begon de man te denken dat
het eigenlijk helemaal niet zo leuk was om
zonder de tovenaar te leven, dat hij eigenlijk
gelukkiger zou zijn mét de tovenaar.

TJAK!

De tovenaar “Tjakte” nog een keer
en de man voelde plotseling dat ergens heel ver weg een land was.
En in dat land stond een toren gevuld met schatten.
En in die toren zat een wijze en vriendelijke tovenaar te wachten, alleen op hem.
En de tovenaar fluisterde, “Hallo vriend, ik wacht op jou; samen zullen we
gelukkig zijn, en zonder elkaar verdrietig.”

Maar de man wist niet waar hij het land met de toren erin moest vinden.
Hij wist niet eens welke kant hij op moest kijken om het te vinden.
De man was verdrietig en in de war en vroeg zich af

“Hoe kan ik de tovenaar ontmoeten?”

En ondertussen bleef hij dat zachte
tikje in zijn hart voelen:

TJAK! TJAK!

Hij kon niet slapen,
hij kon niet eten en hij kon
niet ophouden met fantaseren
over de grote toren.

Dat is wat er gebeurt wanneer
je heel hard naar iets zoekt,
maar het niet kunt vinden.
Het kan je heel verdrietig maken
om alleen te zijn.

Maar een “Tjak” was niet
genoeg hiervoor. Dit was
iets dat de mens helemaal
zelf moest doen.

Voordat de man zo wijs kon zijn
als de tovenaar, zo krachtig en
liefdevol, moest de tovenaar hem
leren om dezelfde wonderen te
verrichten die hijzelf kon doen.

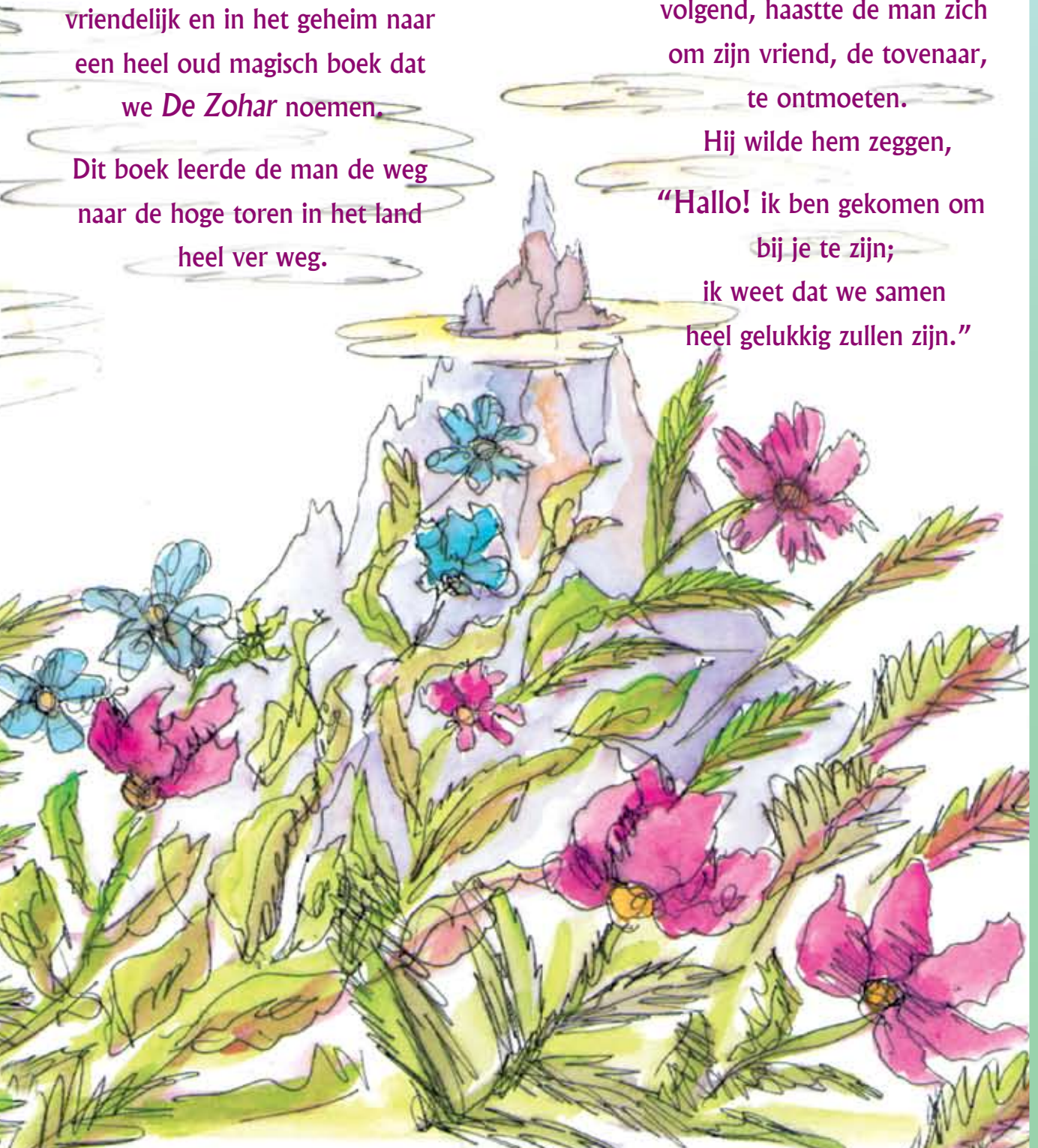

Om de man te helpen,
leidde de tovenaar hem
vriendelijk en in het geheim naar
een heel oud magisch boek dat
we *De Zohar* noemen.

Dit boek leerde de man de weg
naar de hoge toren in het land
heel ver weg.

De instructies in het boek
volgend, haastte de man zich
om zijn vriend, de tovenaar,
te ontmoeten.

Hij wilde hem zeggen,
“Hallo! ik ben gekomen om
bij je te zijn;
ik weet dat we samen
heel gelukkig zullen zijn.”

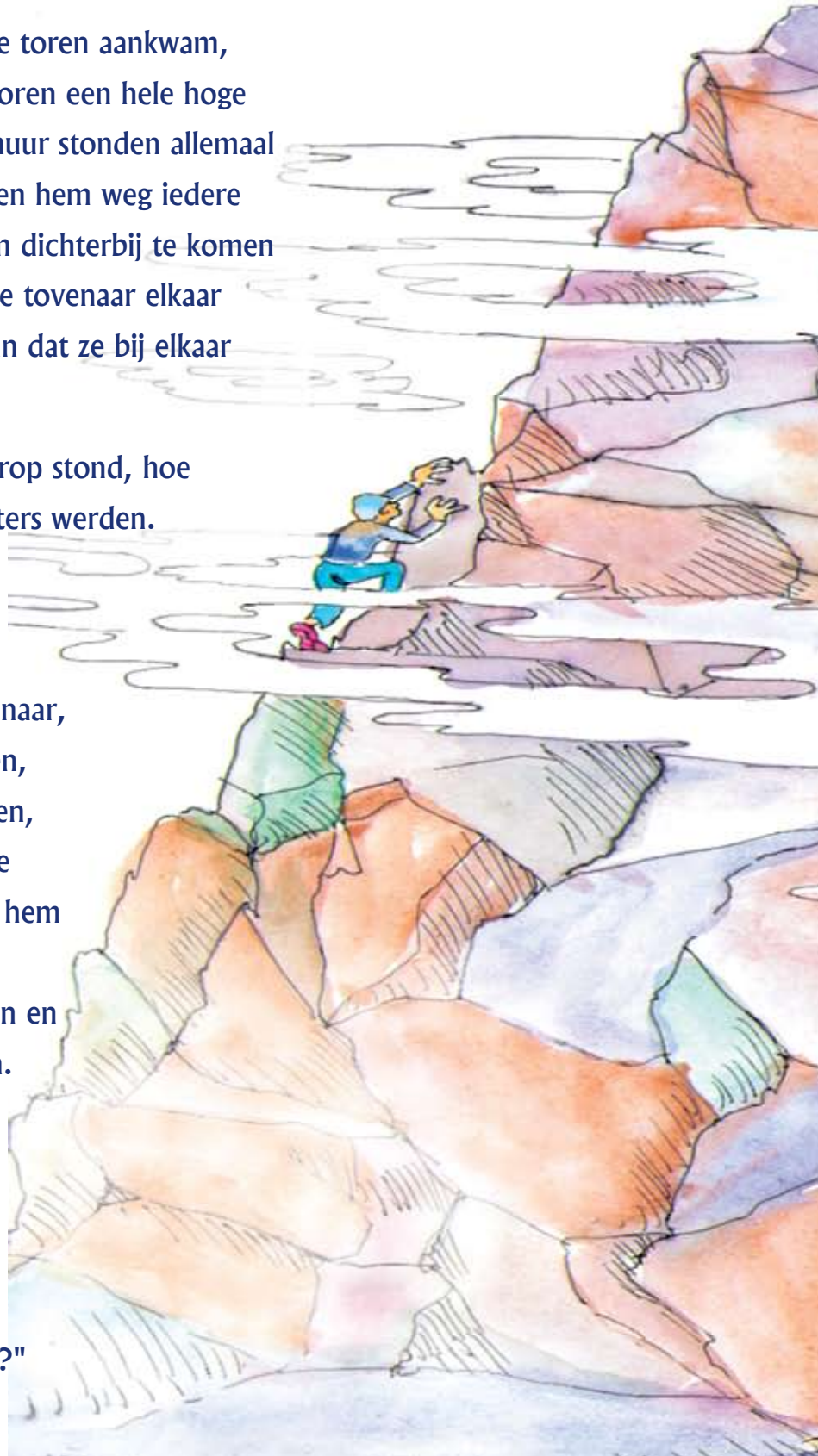

Maar toen de man bij de toren aankwam, ontdekte hij dat om de toren een hele hoge muur stond. En bij die muur stonden allemaal enge wachters. Ze duwden hem weg iedere keer als hij probeerde om dichterbij te komen en ze lieten de man en de tovenaar elkaar niet ontmoeten, laat staan dat ze bij elkaar mochten zijn.

En hoe meer de man erop stond, hoe harder en feller de wachters werden. Ze hadden geen genade.

De man was wanhopig. Zijn lieve vriend, de tovenaar, was verborgen in de toren, de poorten waren gesloten, de muur was hoog, en de gemene wachters bleven hem maar wegduwen. Niemand kon naar binnen en niemand kon naar buiten.

De man dacht, "wat moet ik doen? Als we niet samen kunnen zijn, hoe kunnen we dan ooit gelukkig zijn?"

Maar iedere keer als hij het op wilde geven voelde hij een zachte
in zijn hart.

Dan voelde hij weer hoop en zocht hij opnieuw naar een manier om langs de wachters en de hoge muur te komen.

En wanneer hij zwakker werd en er was geen “Tjak!” in zijn hart riep hij huilend naar de tovenaar, “Waarom roep je me voor niets?

Waar ben je?

Kun je dan niet zien dat ik helemaal alleen ben?”

Maar als iemand geduldig is en het geduw van de wachters weet te verdragen, wordt hij sterker, moediger en wijzer. In plaats van dat hij zwakker wordt, leert hij juist om zijn eigen magie en wonderen te ontwikkelen, zoals alleen een tovenaar dat kan.

En dat is precies wat de man ook deed.

Eindelijk, na alles wat er was gebeurd, was er niets dat de man meer wilde dan bij zijn vriend, de tovenaar zijn. Het enige dat hij nu nog wilde, was zijn vriend zien, want hij was nog steeds alleen.

En net op het moment dat hij het niet meer kon verdragen om nog maar een minuut alleen te zijn, gingen de poorten van de toren plotseling open. En ja, de grote tovenaar, zijn liefdevolle, vriendelijke vriend kwam naar buiten om hem te ontmoeten en zei, “Kom, laten we samen zijn, want het is heel verdrietig om alleen te zijn.”

Vanaf die dag waren ze de beste vrienden, voor altijd samen.
Er is geen groter plezier dan het plezier van hun vriendschap.

En het wonder van hun liefde is eeuwig;
het is voor altijd, en altijd en altijd.

En ze zijn zo gelukkig samen dat ze zelfs niet meer weten, ook niet een klein momentje, hoe verdrietig het was om alleen te zijn.

Dus als jij ooit een liefdevolle “Tjak!” voelt diep
in je hart, weet dan dat er een wijze tovenaar is
die jou roept, want hij wil ook jouw vriend zijn.

**Want we weten het, het is heel verdrietig
om alleen te zijn.**

HET EINDE!

CONTACT OPNEMEN MET BNEI BARUCH

1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto, ON, M2R 3X1
Canada

194 Quentin Rd, 2nd floor
Brooklyn, New York, 11223
USA

Email: bbnetherlands@gmail.com

Website: www.kabbalah.info/dutchkab

Telefonisch in USA en Canada:

1-866-LAITMAN

Fax: 1-905 886 9697